

Első novelláskötetével jelentkezik Bíró Ernő

Felmutatni a világ szépségeit

FOTÓ: PINTI ATTILA

A társadalomban fellelhető értékrend romlása sarkallta arra, hogy nekifogjon írni, de időközben rájött, hogy csak a szépet és a szépről kell írni. A kolozsvári Bíró Ernő – az Imalánc nevű távimacsoport vezetője – első, az év elején megjelent, A döblec ára című novelláskötetét mutatják be április 11-én Csíkszeredában, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem épületében.

Bíró Ernő kolozsvári családapja. Informatikus, programozó, keresztény vállalkozó, hét gyermek édesapja. Keresztény értékrend jellemzi alkotásait – olvasható A döblec ára című novelláskötet hátlapján. Balog László, a Sapientia EMTE Csíkszeredai Karának könyvtárigazgatója, a kötet szerkesztője szerint a szerző a hit, a remény és a szeretet krónikása. Oly módon nevetett és ríkat, elgondolkodtat és kapcsol ki írásaival a mindennapok taposómalmból, hogy közben nem agyal, nincsenek vad, „szépirodalmi fikciók” írásművészetében, nem talál képzelt világokat, nem próbál a képére es hasonlatosságára formálni bennünket, olvasókat, hanem csupán a múlt egy-egy szeletét, a gyakran kiüresedett, szeretetelhes mai világot, a jelent töredékeiben, széthullott-ságában mutatja fel – hangsúlyozza a könyvtárigazgató. A kötet előszavát Sebestyén Péter, marosvásárhelyi római katolikus pap jegyzi, aki rámutat, nem szokványos novellafüszért vesz kezébe az olvasó, hanem inkább amolyan szociográfiai írásokkal van dolga. Egy letűnt kornak a lelkekben még élő, azt mételyező lenyomataival szembesülhet, aki olvasza a kötetben levő írásokat. „E kötet harminchárom darabja is jelzi, mennyire elszántan keresi saját hangját. Az írások stílusa széles skálán mozog: szerényebbre sikerült és remekbe szabott írások váltják egymást a kötetben. Ugyanakkor műfaji sokszínűség is jellemzi a kötetet: mementók, útikalauzok, csendéletek, interjúk, parodisztikus visszaemlékezések, drámai felütésű elbeszélések, novellák is megbújnak egyik-másik történetben.”

A szeretet ereje

Bíró Ernő tizenhét éves volt, amikor az első novelláját megír-

ta. Az akkori magyar szakos tanárnője azt javasolta, hogy akkor tegye le a tollat, és majd negyvenéves korában vegye fel. Ezt a tanácsot meg is fogadta, mert mint mondta, inkább reál beállítottságú volt, amolyan „kockafejű”, 2006-ban kezdett el újra novellákat írni. „Kikíváncoztak belőlem az érzések. Érdekes, hogy a társadalomban fellelhető értékrend romlása sarkallt engem arra, hogy nekifogjak. Ez nem véletlen. Az elején, amikor egy-egy ilyen csíra megszületett, és valamilyen eredményformájú dolog dombo-rodott ki, azt vettem észre, hogy mind savanyú, negatív kisugárzásúak ezek az érzések. 2005-ben felvállaltam egy nagy munkát: az erdélyi egyházmegye összes templomát lefényképeztem kívül-belül. Ezt öt éven kereszt-

Mindig mindenki csak panaszkodott. Egy idő után ezek bennem felgyülemlettek, igazgyönggyé merevedtek.

tül csináltam, rengeteget utaztam, és rengeteg emberrel találkoztam. És nagyon sok helyzettel is találkoztam, amelyek egyáltalán nem voltak pozitívak. Emberek ezrei ültek a kocsimban mint utasok, akiket vittem valahonnan valahová. Nagyon sokat tanultam tőlük. De mindig mindenki csak panaszkodott. Egy idő után ezek bennem felgyülemlettek, igazgyönggyé merevedtek, és kiderült, hogy ezek az igazgyöngyök csúnyák. Nyolc-tíz írás után rájöttem, hogy a mai társadalom író személyiségei közül nagyon sokan vannak, akik ennek a trendnek hódolnak: megírni a társadalom piszkát, szemetét. Miután ebben így megcsömöröltem, rájöttem, hogy csak szépet kell írni. Azért, mert az emberek sze-

Bíró Ernő: minden, ami ebben a könyvben van, imádság után született

retik azt, hogy valahol, valamikor, még ha csak legenda is, de volt egyszer egy szép, egy jó, egy olyan valami, aminek a vége pozitív lett, ahol az igazság győzött. Ahol a szeretet túltette magát az akadályokon. Miután elkezdtem gondolkodni, hogyan lehet ezt megírni, érdekes módon, a témák jöttek maguktól. Elémbe jöttek, ott voltak, csak meg kellett látni a szépet. És azután még inkább rádöbentem arra, hogy azért látjuk a savanyút és a csúnyát, mert a köztudatban be van ez ékelődve, hogy minden savanyú, minden csúnya, minden rossz” – osztotta meg lapunkkal a szerző, aki azt vallja minden írásában, hogy mi magunk tehetjük a világot széppé.

Imával alázatot gyűjteni

Bíró Ernő rámutatott, hamarabb lett fotós, mint amatőr novellaíró, és a fotózás közben

tanultakat a novellaíráskor is alkalmazza. „A rossz fotós photoshoppal készít jó képet a rosszból. A fotós menet közben meglát egy képet úgy, hogy az egész horizont előtte van, és abban ott van egy kép. Én soha nem állítom be a fényképezőgépet. Egy jó tájfotó úgy lesz, hogy egyszerűen odamész és meglátod. A novellával ugyanaz a történet: megtörténik valami, valaki elmesél valamit, vagy kipattan egy ötlet, de meg kell látni benne a csattanót. Az írásaimban lehet, hogy sok esetben a felvezetés hosszabb, mint a csattanó. Ezt a viccmondásból tanultam. Nem ugyanaz egy-egy vicc, amikor el van mondva, és nem ugyanaz, amikor leírják. Ugyanez a helyzet a novellákkal is. Ha az ember csak úgy dióhéjba írja le a bevezetést, utána rögtön rátér a tárgyra, és aztán rögtön elsüti a poént, akkor abból az izgalmom kimarad. A csattanó ben-

ne lesz, de az izgalom kimarad. Ezért tartom fontosnak a felvezetőket.”

A szerző 2008 óta feleségével, Bíró Jolán-Ilonával közösen vezeti az Imalánc nevű távimacsoportot, amelybe több mint kétszáz család csatlakozott az évek során, hogy csütörtök esténként együtt imádkozzanak. Mint mondta, mielőtt nekifog írni, akkor is imádkozni szokott. „Minden, ami ebben a könyvben van, imádság után született. Mert akkor már nem én vagyok, nem az egóm akar kerekébb lenni és elhódítani a nap elől a teret, hogy itt horizont se legyen, csak az én egóm látszodjon. Nem. Pont fordítva kell legyen. Abban a pillanatban, amikor az ember imádkozik, alázatot gyűjt magába. És az alázat mellé jön a kegyelem. Ilyen egyszerű” – összegezett.

PÉTER BEÁTA

Lapjainkra a Csíki Hírlap újságos bódéiban is előfizethet

Értesítjük önöket, hogy a Csíkszeredában található hat újságos bódéknban is előfizethetnek saját lapjainkra, a Csíki Hírlapra, az Udvarhelyi Híradóra, a Gyergyói Hírlapra, a Vásárhelyi Hírlapra, a Krónikára, illetve az Erdélyi Naplóra.

Újságos bódéinkat Csíkszeredában megtalálják:

- a távolsági buszállomásnál
- a Hargita Megyei Törvényszék mellett
- a megyei rendőrség szomszédságában, a volt Madezit üzlet mellett
- a Nagy István Művészeti Szakközépiskola mellett (a Kossuth Lajos utcában)

- a református templommal szemben (a Decembéri forradalom utca és a Márton Áron utca találkozásánál)
- a városi zöldség- és gyümölcsiac épületében

Éljenek a lehetőséggel!

